

Epikureizm i jego recepcja w literaturze polskiego renesansu. Marcin Bielski-Mikołaj Rej-Jan Kochanowski

Filozofia epikurejska odegrała ważną rolę w staropolskiej literaturze. Jej symboliczne narodziny to rok 1476 – data powstania *Vita et mores Gregorii Sanocei* Filipa Buonaccorsiego, utworu początkującego idee epikurejskie w naszym piśmiennictwie. Jej rozwój to wiek XVI – wówczas bowiem polscy pisarze sięgają po starożytne, średniowieczne i renesansowe piśmiennictwo epikurejskie i prowadzą swoisty dialog z założycielem ateńskiego Ogrodu oraz jego filozofią szczęścia. Podejmują przy tym ciekawą interpretację dawnej myśli, próbując ją przystosować do poglądów i potrzeb renesansowego „człowieka poczciwego”. Chcąc się temu przyjrzeć, przedstawię trzy teksty, w których epikureizm odegrał ważną rolę. Będą to *Żywoty filozofów* Marcina Bielskiego – dzieło wzorowane na *De vita philosophorum* Waltera Burleya, *Wizerunek własny żywota człowieka poczciwego* Mikołaja Reja – parafraza *Zodiacus vitae* Palingeniusza oraz zbiór elegii Jana Kochanowskiego, w których motywy epikurejskie pojawiły się za sprawą *De rerum natura* Lukrecjusza.

Estera Lasocińska, historyk filozofii i literatury, pracuje jako adiunkt w Instytucie Badań Literackich PAN, zajmuje się związkami filozofii i literatury w okresie renesansu i baroku. Jest autorką książek „*Cnota sama z mądrością jest naszym żywotem*”. *Stoickie pojęcie cnoty w poezji polskiej XVII wieku oraz Epikurejska idea szczęścia w literaturze polskiej renesansu i baroku. Od Kallimacha do Potockiego*, a także wielu rozpraw i artykułów dotyczących mało zbadanego pogranicza literatury i filozofii XVI i XVII wieku.